

et efficac, et penetrabilior omni gladio ancipiti, per-tingens usque ad divisionem animæ et spiritus (Hebr. iv, 12). Et rursus cum suam anima (alias male animam) movet, Verbum latere multo minus poterit; non solum quia ubique est præsens, sed propter hoc magis, quod, nisi ipso stimulante, devotionis lingua minime ad loquendum movetur.

8. Verbo igitur dicere animæ, *pulchra es*, et appellare amicam, infundere est unde et amet, et se præsumat amari. Ipsi vero Verbum vicissim nominare dilectum, et fateri pulchrum; quod amat et quod amatur, sine fictione et fraude adscribere illi, et mirari dignationem, et stupere ad gratiam. Siquidem pulchritudo illius dilectio ejus; et ideo major, quia præveniens. Medullis proinde cordis et intimarum vocibus affectionum tanto amplius atque ardentius clamit sibi diligendum, quanto id prius sensit diligens quam dilectum. Itaque locutio Verbi infusio doni, responsio animæ cum gratiarum actione admiratio. Et idcirco plus diligit, quod se sentit in diligendo victam: et ideo plus miratur, quod præventam agnoscit. Unde non contenta est semel dicere pulchrum, niri repetat et decorum, eminentiam decoris illa repetitione designans.

9. Aut certe in utraque Christi substantia dignum expressit omni admiratione decorem, in altera nature, in altera gratiæ. Quam pulcher se angelis tuis, Domine Jesu, in forma Dei, in die æternitatis tuæ, in splendoribus sanctorum ante luciferum genitus, splendor et figura substantiæ Patris, et quidem perpetuus minimeque fucatus candor vitæ æternæ! Quam mihi decorus es! Domine mi, in ipsa tui hujus positione decoris! Et enim ubi te exinanivisti, ubi naturalibus radiis lumen indeficiens exuisti; ibi pietas magis emicuit, ibi charitas plus effulsit, ibi amplius gratia radiavit. Quam clara mihi oriris Stella ex Jacob (Num. xxiv, 17), quam lucidus Flos de radice Jesse egredieris (Isai. xi, 1), quam jucundum lumen in tenebris visitasti me, Oriens ex alto! (Luc. i, 78.) Quam spectabilis et stupendus etiam Virtutibus supernis in conceptu de Spiritu, in ortu de Virgine, in vitæ innocentia, in doctrinæ fluentis, in coruscationibus miraculorum, in revelationibus sacramentorum! Quam denique rutilans post occasum, Sol justitiæ, de corde terræ resurgis! quam formosus in stola tua demum (Isai. lxiii, 1), Rex gloriæ, in alta caelorum te recipis! Quomodo non pro his omnibus omnia ossa mea dicent: Domine, quis similis tui (Psal. xxxiv, 10).

10. Hæc ergo similiaque puta in dilecto intuentem sponsam advertisse; cum diceret: *Ecce tu pulcher es, dilecte mi, et decorus*. Neque hæc sola, sed insuper aliquid procul dubio de naturæ decore superioris, quod nostrum omnino prætervolat intuitum, et effugit experimentum. Ergo iteratio utriusque decorem substantiæ designavit. Audi deinde quomodo tripudiat ad aspectum affatumque dilecti, et coram ipso nuptiali carmine quæ amoris sunt gratulabunda decantat. Sequitur enim: *Lectulus noster*

floridus, tigna domorum nostrarum cedrina, laquearia nostra cypressina. Sed servemus recentiori **1426** principio sponsæ cantilenam, ut et nos de quiete facti alacriores, liberius exsultemos et lætemur in ea ad laudem et gloriam sponsi ipsius Jesu Christi Domini nostri, qui est super omnia Deus benedictus in sæcula. Amen.

SERMO XLV.

De statu et compositione totius Ecclesiæ. Item quomodo per activam vitam, quæ sub obedientia agitur, perveniatur ad contemplativam.

1. *Lectulus noster floridus, tigna domorum nostrarum cedrina laquearia nostra cypressina* (Cantic. i, 15, 16). Epithalamium canit, cubile et thalamos pulchro sermone describens. Sponsum invitat ad requiem. Hoc enim melius, quiescere et cum Christo esse. Necessarium autem exire ad lucra propter salvandos. Verum nunc opportunitate, ut putat, inventa, ornatum nuntiat thalamum, lectulumque velut digito monstrans, dilectum, ut dixi, invitat ad requiem, et cum euntibus in Emmaus cordis ardorem non sustinens, ad mentis pertrahit hospitium, secum pernoctare compellit (Luc. xxiv, 29, 32), et cum Petro loquitur: *Domine, bonum est nos hic esse* (Math. xvii, 4).

2. Jam quid spiritualiter ista contineant, requiramus. Et in Ecclesia quidem lectum in quo quiescit, claustra existimo esse et monasteria, in quibus quiete a curis vivitur sæculi, et sollicitudinibus vitæ. Atque is lectus floridus demonstratur, cum exemplis et institutis patrum, tanquam quibusdam bene olentibus respersa floribus, fratrum conversatio et vita refulget. Porro domos populares conventus intellige Christianorum: quos hi qui in sublimitate positi sunt, christiani utique utriusque ordinis principes, quasi tigna parietes, justis impositis legibus foriter stringunt, ne sua quique lege vel voluntate viventes, tanquam parietes inclinati et maceriæ depulsæ dissideant a semetipsis, et sic omnis structura ædificii corruens dissipetur. Laquearia vero quæ a tignis firmiter pendent, et domos insigniter ornant, puto bene instituti cleri mansuetos et disciplinatos mores, riteque administrata officia designare. Quomodo namque stabunt ordines clericorum, et administrationes eorum, si non principum, tanquam tignorum beneficio et munificentia sustententur, et protegantur potentia?

3. Quod autem tigna cedrina, et cypressina laquearia describuntur, natura absque dubio habet in his speciebus lignorum, quod congruat præfatis ordinibus. Et cedrus quidem quoniam imputribile est, necnon et odoriferum, atque proceritatis lignum, satis indicat quales oporteat assumi viros in vices lignorum. Ergo validos et constantes necesse est eos, qui super alios ordinantur, necnon et longanimes in spe, atque ad superna mentis verticem atollentes, qui etiam bonum fidei suæ et conversationis ubique odorem spargentes, dicere

cum Apostolo possint: *Christi enim bonus odor sumus Deo in omni loco* (II Cor. ii, 15). Cypressus item, boni æque odoris et imputribile similiter lignum, incorruptæ vitæ et fidei etiam quemvis de clero debere esse demonstrat, ut merito decori domus ac laquearium ornatui deputetur. Scriptum est enim: *Domum tuam decet sanctitudo, Domine, in longitudinem dierum* (Psal. xcii, 5). Ubi sane et sanctimoniam decus, et indeficientis gratiæ expressa perseverantia est. Oportet ergo virum, qui ad ornamentum et decorem assumitur domus, bonis ornatum moribus esse: et quamvis semper ipse sit intus, bonum tamen testimonium habere et ab his qui foris sunt. Sunt et alia in natura lignorum horum competentia his, quæ spiritualiter disseruntur: sed brevitatis causa prætereo.

4. Notandum vero pulchre omnem Ecclesiæ statum brevi uno versiculo comprehensum; auctoritatem scilicet prælatorum, cleri decus, populi disciplinam, monachorum quietem. In horum prorsus, cum recte sunt omnia, sancta mater Ecclesia consideratione lætatur, et tunc ea quoque offert intuenda dilecto, cum ad ejus, tamquam omnium auctoris, refert omnia **1427** bonitatem, nihil sibi ex omnibus tribuens. Nam quod ait, *noster et nostrarum*, non usurpationis est signum, sed dilectionis: quod nimis videlicet fiducia charitatis, nihil ejus, quem valde diligit, a se æstimet alienum. Nec enim se sponsi contubernio, aut quietis ejus putat arcendam consortio, quæ semper non quæ sua, sed quæ illius sunt, quærere consuevit: et hæc causa, cur sibi et sponso simul, sive lectulum, sive domos ausa sit pronuntiare communes. Dixit enim: *Lectulus noster; et, tigna domorum nostrarum; et, laquearia nostra*: audacter se in possessione associans, cui junctam non dubitat in amore. Non ita illa, quæ propriæ voluntati nondum abrenuntiavit, sed per se jacet, per se habitat: magis autem non per se, sed cum meretricibus luxuriose vivendo conversatur, concupiscentias loquor carnis, cum quibus dissipat bona sua, et portionem substantiæ quam sibi dividi postulavit (Luc. xv, 12, 13).

5. Cæterum tu qui has Spiritus sancti voces audis vel legis, putasne aliqua horum quæ dicuntur, valeas applicare tibi, ac de felicitate sponsæ, quæ hoc amoris carmine ab ipso Spiritu canitur, aliquid recognoscere in temetipso, ne dicatur et tibi, quia vocem ejus audis, et non scis unde veniat, aut quo vadat? En forte appetis et ipse contemplationis quietem, et bene facis: tantum ne obliviscaris flores, quibus lectulum sponsæ legis aspersum. Ergo cura et tu tuum similiter circumdare bonorum floribus operum, virtutum exercitio, tanquam flores fructum sanctum otium prævenire. Alioquin delicato satis otio dormitare voles, si non exercitatus quiescere appetas, et Liæ fecunditate neglecta, solis cupias Rachelis amplexibus oblectari. Sed et

(207) In editis passim hic additur *sua inobedientia coinquinaverint*. At hoc comma deest in plerisque manuscriptis: et vero in idem recidit cum su-

præposterus ordo est, ante meritum exigere præmium, et ante laborem sumere cibum, cum dicat Apostolus: *Qui non laborat non manducet* (II Thess. iii, 10). *A mandatis tuis intellexi*, inquit (Psal. cxviii, 104): ut scias, nisi obedientiæ mandatorum contemplationis gustum penitus non deberi. Non igitur putes de propriæ amore quietis, sanctæ obedientiæ actibus, seniorumque traditionibus præjudicium ullatenus faciendum. Alioquin non dormiet tecum sponsus in lecto uno [alias, lectulo uno], illo præsertim, quem tibi pro obedientiæ floribus, cicutis atque urticis inobedienciæ aspersisti. Propter quod non exaudiet orationes tuas, vocatusque non veniet: nec enim dabit inobedienti copiam sui tantus obedientiæ amator, ut (alias qui) mori quam non obedire maluerit. Sed neque approbat tuæ contemplationis inane otium, qui dicit per prophetam: *Laboravi, sustinens* (Jerem. vi, 11); significans tempus, quo exsul cælo et patria, summæ quietis, operatus est salutem in medio terræ. Magis autem vereor, ne te quoque involvat formidolosa illa sententia, ita intonans in perfidiam Judæorum: *Neomenias vestras, et sabbata, et festivitates alias non feram*; item: *Calendas vestras et solemnitates vestras odit anima mea, facta sunt mihi molesta* (Isai. i, 13, 14). Et lugebit super te propheta, et dicet: *Viderunt eam hostes, et deriserunt sabbata ejus* (Thren. i, 7). Cur enim quod dilectus repudiat, non irrideat inimicus.

6. Miror valde impudentiam aliquorum qui inter nos sunt, qui, cum omnes nos sua singularitate turbaverint, sua impatientia irritaverint, sua contumacia et rebellione contempserint (287), audent nihilominus ad tam fœdum conscientiæ suæ lectulum omni orationum instantia totius puritatis Dominum invitare. *At cum extenderitis, ait, manus vestras, avertam oculos meos, et cum multiplicaveritis orationem, non exaudiam* (Isai. i, 15). Quid enim? lectulus non est floridus, magis autem et pulcherrimus; et tu illuc Regem gloriæ trahis? Ad pausandum hoc facis, an ad causandum? Centurio vetat illum intrare sub tectum suum propter suam indignitatem, cujus tamen fides in universo redolet Israel (Matth. viii, 8, 10): et tu ad te compellis intrare, tantorum sordens spurcicia vitiorum? Clamat apostolorum princeps: *Exi a 1428 me, Domine, quia homo peccator sum* (Luc. v, 8); et tu dicis: *Intra ad me, Domine, quoniam sanctus sum? Omnes, inquit, unanimes in oratione estote, fraternitatem diligite* (I Petr. ii, 17). Et vas electionis: *Levantes puras manus, ait, sine ira et disceptatione* (I Tim. ii, 8). Videsne quomodo concordent sibi, et eodem spiritu de pace et tranquillitate animi, quam habere debet ille qui orat, loquantur princeps apostolorum, et doctor gentium? Perge ergo tu tota die expandere ad Deum manus tuas, qui fratres tota die molestas, unanimitatem impugnas, ab unitate te separas.

periori. In primis quidem editis legitur, sed omisso præcedenti, *sua contumacia et rebellione contempserint*.

7. Et quid me vis facere, inquis? Profecto ut primo quidem emundes conscientiam ab omni iniquitate iræ et disceptationis, et murmuris, et livoris; et quicquid omnino adversari cognoscitur aut paci fratrum, aut obedientiæ seniorum, de cordis habitaculo eliminare festines. Deinde etiam circumdare tibi flores honorum quoruncumque actuum et laudabilium studiorum, atque odora menta virtutum; id est, quæcunque sunt vera, quæcunque pudica, quæcunque justa, quæcunque sancta, quæcunque amabilia, quæcunque bonæ famæ, si qua virtus, si qua laus disciplinæ; hæc cogitare (*Philipp. iv, 8*), in his exerceri curato. Ad istiusmodi secure vocabis sponsum: quoniam cum introduxeris eum, veraciter dicere poteris et tu, quia *lectulus noster floridus*, redolente nimirum conscientia pietatem, sed pacem, sed mansuetudinem, sed justitiam, sed obedientiam, sed hilaritatem, sed humilitatem. Et de lectulo quidem sic.

8. Domum vero Dei spirituales se ipsum quisque agnoscat, qui tamen jam non in carne ambulet, sed in spiritu: *Templum enim Dei*, ait, *sanctum est, quod estis vos* (*I Cor. iii, 17*). Curate ergo, fratres, spirituali huic ædificio, quod vos estis, ne forte cum in superiora proficere cœperit, vacillet et corruat, si lignis fortibus non fuerit subnixum et colligatum: curate, inquam, illi tigna dare imputribilia et immobilia; timorem videlicet Domini castum, illum, qui permanet in sæculum sæculi (*Psal. xviii, 10*); patientiam, de qua scriptum est quia *patientia pauperum non perdidit in finem* (*Psal. ix, 19*); longanimitatem quoque, quæ sub quovis structuræ pondere inflexibilis perseverans, in infinita sæcula vitæ beatæ protenditur, Salvatore loquente in Evangelio: *Qui perseveraverit usque in finem, hic salvus erit* (*Matth. x, 22*); magis autem super omnia charitatem, quæ nunquam excidit, quia *fortis est*, inquit, *ut mors dilectio, dura sicut infernus æmulatio* (*Cantic. iii, 6*). Studete deinde his tignis substernere et alligare ligna alia æque pretiosa et pulchra, cui tamen illa ad manum fuerint in opus laquearium ad decorem domus; sermonem scilicet sapientiæ sive scientiæ, prophetiam, gratiam curationum, interpretationem sermonum, et cætera talia, quæ magis noscuntur sanc apta ornatui, quam necessaria fore salutis. De his præceptum non habeo, consilium autem do: quoniam quidem istiusmodi ligna constat et laboriose quæri, et difficile inveniri, et periculose elaborari (nam et rara ea, præsertim his temporibus, terra nostra producere reperitur), consulo sane et moneo non multopere ista requiri; magis autem ex lignis aliis laquearia præparari, quæ etsi minus appareant splendida, non minus tamen valida esse probantur, insuper et facilius possidentur et tutius.

9. Utinam et mihi illorum suppetat copia lignorum, quibus hortus Sponsi Ecclesia copiose densatur, pax, bonitas, benignitas, gaudium in Spiritu sancto, misereri in hilaritate, tribuere in simplici-

tate, gaudere cum gaudentibus, flere cum flentibus (*Rom. xii, 8, 15*). An non tu illam domum (quod ad laquearia spectat) satis abunde ornata censeas, quam talibus lignis inspexeris sufficienter compositæque tabulatam? Domine, dilexi decorem domus tuæ (*Psal. xxv, 8*). Semper da mihi ligna hæc, quaeso, **1429** quibus tibi semper ornatum exhibeam thalamum conscientiæ: conscientiæ dico et meæ, et alterius. His contentus ero. Erunt et qui meo in hac re consilio acquiescere volent, quia et te puto fore contentum: cætera sanctis apostolis, et viris apostolicis derelinquo. Sed et vos, dilectissimi, tametsi illa ligna non habeatis; nihilominus tamen, si hæc habetis, confidite; nihilominus cum omni fiducia accedite ad lapidem summum, angularem, electum, pretiosum; nihilominus super fundamentum apostolorum et prophetarum et ipsi tanquam lapides vivi superædificamini, domos spirituales, sacerdotium sanctum, offerre spirituales hostias, acceptabiles Deo, per Jesum Christum (*Ephes ii, 19-22*, et *I Petr. ii, 4-9*), sponsum Ecclesiæ, Dominum nostrum, qui est super omnia Deus benedictus in sæcula. Amen.

SERMO XLVII.

De triplici flore, scilicet virginitatis, martyrii et bonæ operationis: et de devotione habenda circa divinum officium.

1. *Ego flos campi, et lilium convallium* (*Cantic. ii, 1*). Ad hoc respicere puto quod sponsa de respersis lectulum floribus commensurat. Ne enim sibi flores adscriberet illos, quibus lectulus decoratus, et venustus thalamus videbatur, infert sponsum se esse florem campi; nec de thalamo sane prodire flores, sed de campo; et suo munere et sui participatione fieri quod renitet, et quod redolet. Ne quis ergo exprobrare illi posset, et dicere: *Quid habes quod non accepisti? Si autem accepisti, quid gloriaris quasi non acceperis* (*I Cor. iv, 7*)? ipse dilectæ suæ, sicut ambitiosus amator, ita informator benignus, pie illi dignanterque demonstrat, cui nitorem, de quo gloriabatur, ac suaveolentiam lectuli debeat deputare. *Ego flos campi*, inquit: de me est quod gloriaris. Saluberrime admonemur et ex hoc loco, quia nequaquam gloriari oportet: et si quis gloriatur, in Domino gloriatur (*II Cor. x, 17*). Et secundum litteram istud: nunc jam scrutemur, ipso de quo loquitur, adjuvante, spirituales qui in ea tegitur intellectum.

2. Et primo adverte nunc mihi trifarium quemdam floris statum; in campo, in horto, in thalamo: ut post hoc etiam illud facilius compertum fiat, cur se potissimum campi florem elegerit appellare. Et in campo quidem atque in horto oritur flos, in thalamo autem minime. Redolet et lucet in eo, non tamen erectus et stans, ut in horto vel campo; sed plane jacens, tanquam qui illatus sit, non innatus. Propterea et necesse est sane reparare frequenter, et semper recentiores apponere flores, quod diu odorem suum minime retineant, nec decorem. Quod

si, ut in alio sermonem præfatus sum, lectulus respersus floribus conscientia est bonis referta operibus (*Serm. præced. num. 7*); vides certe, ut similitudo servetur, nequaquam sufficere semel vel secundo operari quod bonum est, nisi incessanter addas nova prioribus, quatenus seminans in benedictionibus, de benedictionibus et metas. Alioquin jacet et marcescit flos boni operis atque in brevi omnis ex eo et nitor exterminatur, et vigor, si non aliis atque aliis superjectis pietatis actibus continue reparatur. Hoc in thalamo.

3. In horto autem non ita: sed neque in campo similiter. Ex se enim semel productis floribus assidue subministrant, unde diu in ipsis decus ingenitum perseveret. Differunt tamen et ipsi inter se, quod hortus quidem ut floreat hominum manu et, arte excolitur: campus vero ex semetipso naturaliter producit flores, et absque omni humanæ diligentia adjutorio. Putasne jam tibi videris advertere quisnam ille sit campus, nec sulcatus vomere, nec defossus sarculo, nec fimo impinguatus, nec manu hominis seminatus; honestatus [*alias venustus*] tamen nihilominus nobili illo flore, super quem constat requievisse Spiritum Domini? *Ecce*, inquit, *odor filii mei, sicut odor agri pleni, cui benedixit Dominus* (*Gen. xxvii, 27*). Necdum speciem suam ille flos agri induerat, et jam dabat **1430** odorem suum, quando eum, ut hoc præ gaudio exclamaret præsens spiritus, corpore marcens sanctus et senex Patriarcha, caligans visu, sed odoratu sagax. Non se proinde debuit florem thalami protestari, qui flos est perpetuo vicens: sed neque in horto, ne humano videretur opere generatus. Pulchre autem et convenientissime, *Flos campi sum*, ait, qui et absque humana industria prodiit, et semel prodeunti nulla est deinceps dominata corruptio, ut sermo impleatur quem dixit: *Non dabis Sanctum tuum videre corruptionem* (*Psal. xv, 10*).

4. Sed, si placet, accipe et aliam hujus rei rationem, ut arbitror, non spernendam. Non enim sine causa sane mu triplex spiritus a Sapiente describitur, nisi quod sub uno litteræ cortice diversos plerumque sapientiæ intellectus tegere consuevit. Itaque juxta præfatam de floris statu partitionem, flos est virginitatis, flos martyrii, flos actio bona. In horto virginitas, in campo martyrium, bonum opus in thalamo. Et bene in horto virginitas, cui familiaris verecundia est, fugitans publici, latibulis gaudens, patiens disciplinæ. Denique in horto flos clauditur, qui in campo exponitur, spargiturque in thalamo. Et habes: *Hortus conclusus, fons signatus* (*Cantic. iv, 12*). Quod utique claustrum pudoris signat in virgine, et inviolatæ custodiam sanctitatis: si tamen talis fuerit, quæ sit sancta corpore et spiritu. Bene item in campo martyrium, dum martyres ludibrio omnium exponantur, spectaculum facti et angelis, et hominibus. Nonne illorum miseranda vox est in psalmo: *Facti sumus opprobrium vicinis nostris, subsannatio et illusio his qui in circuitu nostro sunt?*

(*Psal. lxxviii, 4*). Bene quoque in thalamo actio bona, quæ conscientiam et quietam facit, et tutam. Post bonum denique opus securius in contemplatione dormitur, et tanto quis fiducialius sublimia intueri et investigare aggreditur, quanto sibi conscius est minime se propriæ amore quietis charitatis operibus defuisse.

5. Et hæc omnia secundum aliquid Dominus Jesus. Ipse flos horti, virgo virga virgine generatus. Idem flos campi, martyr, martyrum corona, martyrii forma. Denique foras civitatem eductus est, extra castra passus est, in ligno elevatus est, spectandus hominibus, subsannandus ab omnibus. Ipse item thalami flos, speculum et exemplum totius beneficiæ, quemadmodum ipse Judæis protestatus est, dicens: *Multa bona opera ostendi vobis ex Patre meo* (*Joan. x, 32*); et item Scriptura de eo: *Qui pertransiit, ait, benefaciendo et sanando omnes* (*Act. x, 38*). Si igitur hæc tria Dominus, quæ fuit causa ut e tribus se campi florem maluerit appellare? Profecto ut eam ad tolerantiam animaret, cui noverat imminere, si quidem vellet pie vivere in Christo, persecutionem pati. Id se ergo libentius profiteretur, ad quod potissimum vult habere sequacem; atque hoc est quod alias dixi, quoniam semper et illa appetit quietem, et ille incitat ad laborem, denuntians ei quod *per multas tribulationes oportet intrare in regnum caelorum* (*Act. xiv, 21*). Unde cum nova in terris Ecclesia noviter desponsata sibi redire ad Patrem disponderet, dicebat ei: *Venit hora ut omnis qui interficit vos arbitretur obsequium se præstare Deo* (*Joan. xvi, 2*); item: *Si me, ait, persecuti sunt, et vos persequentur* (*Joan. xv, 20*). Potes et tu in Evangelio multa colligere huic denuntiationi malorum perferendorum similia.

6. *Ego flos campi et lilium convallium*. Illa ergo monstrante lectulum, ille vocat ad campum, ad exercitium provocat. Non putat quidquam persuasibilis fore illi ad ineundum certamen, quam si se ipsum certantis aut exemplum proponant, aut præmium. *Ego flos campi*. Sane utrumvis in hoc sermone intelligi datur, vel quod sit videlicet pugnantis forma, vel quod gloria triumphantis. Utrumque es mihi, Domine Jesu, et speculum patiendi, et præmium patientis. Utrumque fortiter provocat ac vehementer accendit. Tu doces manus meas ad prælium exemplo virtutis tuæ, tu caput meum post victoriam tuæ coronas præsentia majestatis; sive quia pugnantem te specto, sive **1431** quia te exspecto non solum coronantem, sed et coronam: in utroque mirabiliter tibi me allicis; uterque funis violentissimus ad trahendum. Trahe me post te: libenter te sequor, libentius fruor. Si sic bonus es, Domine, sequentibus te, qualis futurus es consequentibus? *Ego flos campi*. Qui diligit me, veniat in campum, non refugiat mecum et pro me inire certamen, ut possit dicere: *Bonum certamen certavi* (*II Tim. iv, 7*).

7. Et quoniam non superbi vel arrogantes, sed

humiles potius, qui de se præsumere nesciunt, martyrio idonei sunt; addit se etiam lilium esse convallium, id est humilium coronam, specialem gloriam futuræ exaltationis ipsorum hujus eminentia floris designans. Erit namque cum *omnis vallis implebitur, et omnis mons et collis humiliabitur* (Isa. XL, 4): et tunc candor ille vitæ æternæ, lilium plane, non collium, sed convallium, apparebit. *Justus germinabit sicut lilium*, inquit (Osee XIV, 6). Quis justus, nisi humilis? Denique cum se manibus Baptistæ servi Dominus inclinaret, et ille expavesceret majestatem, *Sine*, inquit; *sic enim decet nos implere omnem justitiam* (Matth. III, 15), consummationem profecto justitiæ in humilitatis perfectione constituens. Justus ergo humilis, justus convallis est. Et si humiles inventi fuerimus, germinabimus et nos sicut lilium, et florebit in æternum ante Dominum. An non vere vel tunc maxime se lilium convallium comprobabit, cum *reformabit corpus humilitatis nostræ, configuratum corpori claritatis suæ*? (Philipp. III, 21.) Non ait, corpus nostrum, sed, *corpus humilitatis nostræ*: ut hujus lilii miro et sempiterno candore solos significet humiles illustrandos. Et hæc dicta sint pro eo quod sponsus se florem campi, et lilium esse convallium protestatus est.

8. Jam etiam quid de sua consequenter charissima protestetur, bonum esset audire: sed hora non patitur. Ex Regula namque nostra nihil operi Dei præponere licet (Reg. S. Benedicti, cap. 43). Quo quidem nomine laudum solemnia, quæ Deo in oratorio quotidie persolvuntur, Pater Benedictus ideo voluit appellari, ut ex hoc clarius aperiret quam no operi illi vellet esse intentos. Unde vos moneo, dilectissimi, pure semper ac strenue divinis interesse laudibus. Strenue quidem, ut sicut reverenter, ita et alacriter Domino assistatis: non pigri, non somnolenti, non oscitantes, non parcentes vocibus, non præcidentes verba dimidia, non integra transilientes, non fractis et remissis vocibus muliebre quiddam balba de nare sonantes; sed virili, ut dignum est, et sonitu, et affectu voces sancti Spiritus depromentes. Pure vero, ut nil aliud dum psallitis, quam quod psallitis cogitetis. Nec solas dico vitandas cogitationes vanas et otiosas: vitandæ sunt et illæ, illa duntaxat hora, et illo loco, quas officiales fratres (208) pro communi necessitate, quasi necessario, frequenter admittere compelluntur. Sed, ne illa quidem profecto recipere tunc consuluerim, quæ forte paulo ante, in claustro sedentes, in codicibus legeratis, qualia et nunc me viva voce disserente ex hoc auditorio Spiritus sancti recentia reportatis. Salubria sunt, sed minime illa salubriter inter psallendum revolvitis. Spiritus enim sanctus illa hora gratum non recipit, quidquid aliud quam debes neglecto eo quod debes, obtuleris. Cujus semper facere voluntatem ad ejus voluntatem ipso inspi-

(208) Officiales, qui exterioribus officiis deputati sunt, distinguit a claustralibus in sermone 9 de Diversis, num. 4; et infra, sermone 57, n. 11.

rante possimus, gratia et misericordia sponsi Ecclesiæ Jesu Christi Domini nostri, qui est super omnia Deus benedictus in sæcula. Amen.

SERMO XLVIII.

De laude reciproca, quæ fit inter sponsum et sponsam, et qualiter per umbram Christi intelligatur corpus et fides ejus.

1. *Sicut lilium inter spinas, sic amica mea inter filias* (Cantic. II, 2). Non bonæ filiæ quæ pungunt. Attende pessimum germen ejus cui maledictum est, terræ nostræ. Cum, inquit, **1432** *colueris eam, spinas et tribulos germinabit tibi* (Gen. III, 18). Donec ergo in carne est anima, inter spinas profecto versatur; et necesse est ut patiar inquietudines tentationum tribulationumque aculeos. Quod si lilium est ipsa juxta sponsi verbum, videat quam vigilem sollicitamque esse oporteat super custodia sui, septa undique spinis, hinc inde aculeos intendentibus. Nec enim vel levissimam spinæ sustinet ulla tenus punctiōnem floris teneritudo, sed mox ut modice premittitur, proforat. Sentis quam merito necessarieque hortetur nos propheta servire Domino in timore (Psal. II, 11); et item Apostolus, cum timore nihilominus et tremore nostram ipsorum operari salutem? (Philipp. II, 12.) Tenebant nimirum proprio experimento hujus sententiæ veritatem, utpote amici sponsi qui minime prorsus ambigerent, et ad suas animas pertinere quod dicitur: *Sicut lilium inter spinas, sic amica mea inter filias*. Denique unus eorum: *Conversus sum*, ait, *in ærumna mea, dum figitur spina* (Psal. XXXI, 4). Bene confixus, qui conversus exinde est. Bene pungeris; si compungeris. Multi cum sentiunt pœnam, corrigunt culpam; et talis dicere potest: *Conversus sum in ærumna mea, dum configitur spina*. Spina culpa est, spina pœna est, spina falsus frater, spina vicinus est malus.

2. *Sicut lilium inter spinas sic amica mea inter filias*. O candens lilium! o tener et delicate flos! increduli et subversores sunt tecum: vide quomodo caute ambules inter spinas. Plenus est mundus spinis: in terra sunt, in aere sunt, in carne tua sunt. Versari in his et minime lædi, divinæ potentiæ est, non virtutis tuæ. Sed *confidite*, inquit, *quia ego vici mundum* (Joan. VI, 33). Etsi igitur undique tibi intendi prospicias tribulationum, tanquam tribulorum, aculeos; non turbetur cor tuum neque formidet, sciens *quia tribulatio operatur patientiam patientia probationem probatio spem, spes autem non confundit* (Rom. V, 3-5): Considera lilia agri, quomodo inter spinas vigent et nitent. Si fenum quod hodie est et cras in clibanum mittitur, Deus sic custodit (Matth. VI, 28-30), quanto magis amicam et sponsam suam charissimam? Denique custodit Dominus omnes diligentes se (Psal. CXLIV, 20). *Sicut lilium inter spinas, sic amica mea inter filias*. Non mediocris titulus profecto virtutis inter pravos

vivere bonum, et inter malignantes innocentia retinere candorem et morum lenitatem: magis autem si his qui oderunt pacem pacificum et amicum ipsis te exhibeas inimicis. Id plane tibi similitudinem datam de lilio jure quodam proprietatis specialiter vindicabit, quod ipsas utique pungentes se spinas candore proprio illustrare et venustare non cessat. An non proinde lilium tibi videtur implere quodam modo Evangelii perfectionem, qua orare jubemur pro calumniantibus et persequentibus nos, benefacere his qui oderunt nos? (Luc. VI, 47, 28.) Ergo et tu fac similiter, et erit anima tua amica Domini, et laudabit te de te, dicens quia *sicut lilium inter spinas, sic amica inter filias*.

3. Sequitur: *Sicut malus inter ligna silvarum, sic dilectus meus inter filios*. Reddit sponsa præconi vicem commendanti se sponso, a quo laudari est laudabile fieri, et quem laudare intelligere et admirari laudabile. Et sicut ex eminenti flore figurata a sponso laus ejus est, ita e regione et ex excellenti ligno ipsa illius singularem gloriam eminentiamque demonstrat. Movet tamen me de ligno hoc, quod non tantæ esse excellentiæ videatur, quantæ aliqua cæterorum: et ideo minus digne assumi in opus similitudinis, utpote quod non sufficiat laudis vicem implere. *Sicut malus inter ligna silvarum sic dilectus meus inter filios*. Denique nec sponsa magni aestimasse videtur, quæ hoc in lignis silvarum tantum efferre curavit, nimirum sterilibus, nec fructus humano victui aptos ferentibus. Cur ergo omissis melioribus et nobilioribus lignis, hujus mediocritas arboris adducta in medium est ad formandum sponsi præconium? Itane ad mensuram **1433** laudem recipere debuit, qui ad mensuram Spiritum non accepit? Hoc nempe data de illa arbore similitudo facit, ut videatur habere superiorem, qui parem non habet. Quid dicemus ad hæc? Fateor, parva laus, quoniam parvi laus. Non enim hoc loco prædicatur magnus Dominus et laudabilis nimis (Psal. CXLIV, 3), sed parvus Dominus et amabilis nimis, parvulus utique, qui natus est nobis (Isai. IX, 6).

4. Ergo non majestas attollitur hic, sed commendatur humilitas; digneque ac rationabiliter quod infirmum et stultum est Dei, hominum fortitudini et sapientiæ antefertur. Ipsi sunt namque ligna silvestria et infructuosa, quoniam, secundum Prophetam, *omnes declinaverunt, simul inutiles facti sunt; non est qui faciat bonum, non est usque ad unum* (Psal. XIII, 3). *Sicut malus inter ligna silvarum, sic dilectus meus inter filios*. Una inter ligna silvarum Dominus Jesus arbor faciens fructum, secundum hominem sane, etsi prælatus hominibus, sed ab angelis minoratus (Psal. VIII, 6). Miro etenim modo et angelis sese factus caro subiecit, et angelos sibi manens Deus subjecto retinuit. Denique: *Videbitis*, inquit, *angelos ascendentes et descendentes super Filium hominis* (Joan. I, 51): quod in uno eodemque homine Christo Jesu et infirmitatem

foveant, et stupeant majestatem. Quia ergo sponsæ id dulcius, quod se imminuit, sapit; libentius attollit gratiam, præfert misericordiam, stupet dignationem. Libuit proinde hominem inter homines admirari, non inter angelos Deum, tanquam malus inter ligna excellit silvarum, et non plane inter hortorum plantaria, Nec putat minui laudes, ubi de consideratione infirmitatis pietatis bonitas exaltatur. Quo enim juxta aliquid magis laudat, minus prosequens gloriam dignitatis, ut gratia dignationis emineat. Sicut ergo Apostolus quod stultum et infirmum est Dei sapientius fortiusque dicit esse hominibus (I Cor., I, 25), sed non angelis; et sicut Propheta speciosum prædicat forma præ filiis hominum (Psal. XLIV, 3), et non præ angelis; sic ista certe in eodem spiritu loquens, sub typo fructiferæ arboris silvestriumque lignorum hoc loco efferre voluit Hominem Deum super omnem gratiam hominum non autem super excellentiam angelorum.

5. *Sicut malus inter ligna silvarum sic dilectus meus inter filios*. Et bene *inter filios*; quia cum esset unicus Patris sui, multos illi et absque invidia filios acquirere studuit, quos non confunditur vocare fratres, ut sit ipse primogenitus in multis fratribus. Jure autem præponitur universis adoptatis per gratiam is qui per naturam filius est. *Sicut malus inter ligna silvarum sic dilectus meus inter filios*. Merito *sicut malus* qui instar fructiferæ arboris et umbram refrigerii habet, et fert fructum optimum. An non vere fructiferum lignum, cujus flores fructus honoris et honestatis? (Eccli. XXIV, 23.) Denique lignum vitæ est apprehendentibus eum (Prov. III, 18). Non comparabuntur huic omnia ligna silvarum, quia, etsi sint arbores pulchræ et magnæ, quæ opem ferre videantur orando, ministrando, docendo, exemplis juvando, solus tamen Dei Sapientia Christus lignum est vitæ, solus panis vivus qui de cælo descendit, et dat vitam mundo (Joan. VI, 41, 33).

6. Ideo ait: *Sub umbra ejus quem desideraveram sedi, et fructus ejus dulcis gutturi meo* (Cantic. II, 3). Merito ejus desideraverat umbram, de quo et refrigerium esset et refectionem pariter acceptura, Nam cætera quidem silvarum ligna, etsi umbram solatii habent, sed non vitæ refectionem, non fructus perpetuos salutis. Unus est enim vitæ auctor unus mediator Dei et hominum homo Christus Jesus (I Tim. II, 5), qui dicit sponsæ suæ: *Salus tua ego sum* (Psal. XXXIV, 3). *Non Moyses*, inquit, *dedit vobis panem hunc de cælo, sed Pater meus dat vobis panem hunc de cælo verum* (Joan. VI, 32). Propterea ergo Christi potissimum desideraverat umbram, quod solus sit qui non solum ab æstu refrigerat, vitiorum, sed et replet delectatione virtutum. *Sub umbra ejus quem desideraveram sedi*. Umbra ejus, caro ejus: umbra ejus, fides Mariæ obumbravit proprii Filii caro; mihi, Domini fides. Quanquam et mihi quoque quomodo non obumbrat caro, qui in

mysterio **1431** manduco eam? Et sancta nihilominus Virgo fidei et ipsa experta est umbram, cui dictum est: *Et beata quæ credidisti* (Luc. 1, 45). *Sub umbra ejus quem desideraveram sedi*. Et propheta: *Spiritus, inquit, ante faciem nostram Christus Dominus; in umbra ejus vivemus* (209) *inter gentes* (Thren. iv, 20). In umbra in gentibus, in luce cum angelis. In umbra sumus, quandiu per fidem ambulamus, et non per speciem; et ideo justus in umbra, qui ex fide vivit. At qui vivit ex intellectu, beatus est; quia non in umbra jam, sed in lumine. Justus erat David, et ex fide vivebat, cum dicebat Deo: *Da mihi intellectum, ut discam mandata tua, et vivam* (Psal. cxviii, 73, 144); sciens successurum fidei intellectum, intellectui revelandum lumen vitæ, et luminis vitam. Prius est venire ad umbram, et ita ad id cujus umbra et pertransire, quoniam, *nisi crederitis*, ait, *non intelligetis* (Isai. vii, 9, juxta LXX).

7. Vides fidem et vitam esse, et vitæ umbram. Nam e regione vita in deliciis agens, quoniam non est ex fide, et mors est, et umbra mortis. *Quæ enim, inquit, vidua in deliciis est, vivens mortua est* (I Tim. v, 6). Denique sapientia carnis mors est. (Rom. viii, 6). Sed et mortis est umbra, illius scilicet quæ cruciat in æternum. Sedimus et nos aliquando in tenebrosis et umbra mortis, carnaliter conversantes, et non ex fide viventes; mortui jam quidem justitiæ, a morte vero secunda paulo minus absorbendi. Quantum etenim umbra prope est corpori cujus est umbra, tantum pro certo vita illa nostra inferno appropinquavit. Denique: *Nisi quia Dominus adjuvit me, inquit, paulo minus habitasset in inferno anima mea* (Psal. xciii, 17). Nunc autem de umbra mortis ad vitæ transivimus umbram; magis autem translati sumus de morte ad vitam (I Joan. iii, 14), in Christi umbra viventes, si tamen viventes, et non mortui. Nec enim, reor, continuo, ut quis in umbra ejus fuerit, quod vivat in ea, quia non plane omnis qui fidem habet ex fide vivit. Nam fides sine operibus mortua est; nec potest dare vitam, quam minime ipsa habuerit. Ideo propheta cum dixisset: *Spiritus ante faciem nostram Christus Dominus*, non contentus fuit sequi et dicere: In umbra ejus sumus; sed, *in umbra, inquit, ejus vivimus inter gentes*. Et tu ergo vide ut vivas exemplo prophetæ in umbra ejus, ut quandoque et regnes in lumine ejus. Nec enim tantam umbram habet, habet et lucem. Ipse per carnem umbra est fidei, ipse intelligentiæ lumen per Spiritum. Et caro est enim, et spiritus. Caro, in carne manentibus; spiritus, ante faciem nostram, id est in futuro; si tamen quæ retro sunt obliviscentes, ad ea quæ ante sunt nosmetipsos extendimus, quo pervenientes, experiamur de Verbo quod dixit: *Caro non prodest quidquam, spiritus est qui vivificat* (Joan. vi, 64). Nec ignoro quod in carne adhuc manens quis dixerit: *Et si cognovimus Christum secundum carnem*, (209) Rouauld. Tirad. Horst., *vivimus*.

A *sed nunc jam non novimus* (II Cor. v, 16). At hoc ille: nos vero qui nondum in paradysum, nondum ad tertium cælum rapui meruimus, Christi interim carne pascamur, mysteria veneremur, exempla sectemur, fidem servemus; et vivimus profecto in umbra.

8. *In umbra ejus quem desideraveram sedi*. Fortassis feliciter aliquid ista expertam se gloriatur in ea, quod se in umbra dicit: non, ut propheta, vivere, sed sedisse. Sedere enim quiescere est. Plus est autem quiescere in umbra quam vivere, sicut vivere plus est quam tantummodo esse in ea. Igitur quod est commune multorum propheta assumens sibi: *In umbra ejus vivimus*, inquit; sponsa vero habens prærogativam, etiam quod sub ea singulariter sederit, gloriatur. Non enim ut ille pluraliter: *Vivimus*; ita et hæc: *Sedimus dixit*; sed singulariter, *sedi*, ut agnoscas prærogativam. Ubi itaque nos cum labore vivimus, qui conscii peccatorum sub timore servimus, ibi hæc devote et amans suaviter requiescit. Denique timor pœnam habet, amor suavitatem. Unde ait: *Et fructus ejus dulcis gutturi meo*; gustum contemplationis significans quem obtinuerat per amorem suaviter sublevata. At istud in umbra, quia per speculum et in ænigmate. Erit cum declinaverint umbræ crescent lumine, imo penitus disparuerint, et subintrabit sicut perspicua, ita et **1435** perpetua visio; eritque non modo suavis gutturi, sed et satiety ventri; sine fastidio tamen. *Sub umbra ejus quem desideraveram sedi, et fructus ejus dulcis gutturi meo*. Nos quoque ubi sponsa pausat, pausemus pariter, de sumpto gustu patremfamilias glorificantes, qui nos ad tales epulas invitavit, sponsum Ecclesiæ Jesum Christum Dominum nostrum, qui est super omnia Deus benedictus in sæcula. Amen.

SERMO XLIX.

Qualiter per discretionem ordinatur charitas, ut omnia membra Ecclesiæ, id est electi, invicem colligentur.

D 1. *Introduxit me rex in cellam vinariam, ordinavit in me charitatem* (Cant. ii, 4). Ut quidem propositi in capituli videtur sonare littera, habito pro votis dulci admonum familiarique colloquio cum dilecto, illo abeunte sponsa regreditur ad adolescentulas, aspectu ita ipsius affatuque refecta atque accensa, quatenus ebrææ similis apparet. Et quasi illis stupentibus novitatem, et quærentibus causam, respondit mirum minime esse, si vino æstualet, quæ in cellam vinariam introisset. Et secundum litteram ita. Secundum spiritum quoque non negat ebriam, sed amore, non vino, nisi quod amor vinum est. *Introduxerit me rex in cellam vinariam*. Quando præsens est sponsus, et sponsa ad ipsum sermonem dirigit; tunc sponsus dicitur aut dilectus, aut, quem diligit anima mea, inquit; loquens vero de ipso adolescentulis, regem nominat. Utquid hoc? Propterea credo, quia et sponsæ amanti atque dilectæ conveniat uti familiariter, quod ad se est, amoris nominibus, et

adolescentulis tanquam disciplina indigentibus opus sit reverendo premi vocabulo majestatis.

2. *Introduxit me rex in cellam vinariam*. Quænam ista sit cella vinaria, prætereo dicere, quia dixisse me recole. Tamen si ad Ecclesiam referatur sermo, cum repleti Spiritu sancto discipuli musto ebrii a populo putarentur, tunc tanquam amicus sponsi pro sponsa stans Petrus in medio eorum: *Non inquit, sicut vos aestimatis hi ebrii sunt*. Attende interim quod non omnino ebrios, sed ebrios sicut ab illis aestimati sunt, denegavit. Erant enim ebrii, sed Spiritu sancto, non musto. Et quasi testificarentur ad plebem, revera se in cellam fuisse vinariam introductus, rursus Petrus pro omnibus: *Sed hoc est, ait, quod dictum est per prophetam Joel: Et erit in novissimis diebus, dicit Dominus; effundam de Spiritu meo super omnem carnem, et prophetabunt filii vestri et filiæ: juvenes vestri visiones videbunt, et senes vestri somnia somniant*. An non tibi cella videtur fuisse vinaria illa domus, in qua erant discipuli pariter congregati, cum factus est repente de cælo sponus, tanquam advenientis spiritus vehementis et replevit totam domum, ubi erant sedentes (Act. ii, 13-17, 2), adimplevitque prophetiam Joel! Et nonne unusquisque illorum exiens inebriatus ab ubertate domus illius, et torrente voluptatis tantæ potatus, dicere merito quibat: *Quoniam introduxit me rex in cellam vinariam?*

3. Sed et tu quoque, si collecto tuo spiritu, mente sobria et vacua curis, orationis domum solus introeas, et stans coram Deo ad unum aliquod de altaribus, cæli januam tangas sancti desiderii manu, et præsentatus choris sanctorum, tua penetrante devotione (siquidem oratio justi penetrat cælos) in ipsorum præsentia miserandus deplores miseras et calamitates quas pateris; crebris suspiriis et gemitibus inenarrabilibus prodas necessitatem, flagites pietatem; si, inquam, hoc egeris, confido in eo qui dixit; *Petite, et accipietis* (Matth. vii, 7), quia, si perseveraveris pulsans, non exibis vacuus. Verum cum te nobis reddideris plenum gratia et charitate, nec poteris spiritu fervens dissimulare munus acceptum, quod sine invidia communicabis; erisque omnibus in gratia, quæ data est tibi, non modo gratis, sed fortassis etiam admirandus; poteris et ipse veraciter protestari, quia *introduxit me rex in cellam vinariam*; tantum cautus esto, non in te, sed in Domino gloriari. Nec omne donum, quamvis spirituale, prodire **1436** dixerim de cella vinaria cum sint et aliæ penes sponsum cellæ vel apothecæ, diversa in se recondita habentes dona atque charismata, secundum divitiarum gloriæ ejus: de quibus cellis memini me alibi latius disputasse (supra serm. 23). *Nonne hæc condita sunt, inquit, apud me et signata in thesauris meis?* (Deut. xxxii, 34.) Ergo pro diversitate cellarum, divisiones gratiarum sunt et unicuique manifestatur Spiritus ad utilitatem. Et quanquam alii quidem detur sermo sapientiæ, alii autem sermo scientiæ, alii vero prophetia, alii gratia

curationum, alii genera linguarum, alii interpretatio sermonum, aliaque aliis his similia (I Cor. xii, 7-11), non tamen quis horum pro hujusmodi dicere poterit, quod introductus fuerit in cellam vinariam. Ex aliis quippe cellis sive thesauris ista sumuntur.

4. Sed si quis orando obtineat mente excedere in id divini arcani, unde mox redeat divino amore vehementissime flagrans, et æstuans justitiæ zelo, nec non et in cunctis spiritualibus studiis et que officiis pernitium fervens, ita ut possit dicere: *Concaluit cor meum intra me, et in meditationibus meis exardescit ignis* (Psal. xxxviii, 4): is plane, cum ex charitatis abundantia bonam et salutarem vini lætitiæ ructare crapulam cœperit, in cellam non immerito perhibebitur vinariam introisse. Cum enim duo sint beatæ contemplationis excessus, in intellectu unus, et alter in affectu; unus in lumine, alter in fervore; unus in agnitione, alter in devotione: pius sane affectus, et pectus amore calens, et sanctæ devotionis infusio, etiam et vehemens spiritus repletus zelo, non plane aliunde, quam e cella vinaria reportantur: et cuicumque cum horum copia surgere ab oratione donatur, potest in veritate loqui, *introduxit me rex in cellam vinariam*.

5. Sequitur: *Ordinavit in me charitatem*. Omnino necessarie. Importabilis siquidem absque scientia est zelus. Ubi ergo vehemens æmulatio, ibi maxime discretio est necessaria, quæ est ordinatio charitatis. Semper quidem zelus absque scientia minus efficax, minusque utilis invenitur; plerumque autem et perniciosus valde sentitur. Quo igitur zelus fervidior, ac vehementior spiritus, profusiorque charitas; eo vigilantiori opus scientia est, quæ zelum supprimat, spiritum temperet, ordinet charitatem. Proinde sane, ne tanquam nimia et importabilis pro impetu spiritus, quem e cella videtur vinaria reportasse præsertim ab adolescentulis sponsa timeatur; jungit quod discretionis est etiam se pariter accepisse, id est ordinem charitatis. Discretio quippe omni virtuti ordinem ponit; ordo modum tribuit et decorem, etiam et perpetuitatem. Denique ait: *Ordinatione tua perseverat dies* (Psal. cxviii, 91); diem virtutem appellans. Est ergo discretio non tam virtus, quam quedam moderatrix et auriga virtutum, ordinatrixque affectuum, et morum doctrix. Tolle hanc, et virtus vitium erit, ipsaque affectio naturalis id perturbationem magis convertetur, exterminiumque naturæ. *Ordinavit in me charitatem*. Factum est autem hoc, cum in Ecclesia quosdam quidem dedit apostolos, quosdam autem prophetas, alios vero evangelistas, alios pastores et doctores ad consumptionem sanctorum (Ephes. iv, 11, 12). Oportet autem ut hos una omnes charitas liget, et contemperet in unitatem corporis Christi: quod minime omnino facere poterit, si ipsa non fuerit ordinata. Nam si suo quisque feratur impetu secundum spiritum quem accepit, et ad quæque volet indifferenter, prout afficitur, non rationis judicio convolarit;